

Mestermøte

FAR OG DATTER Jo Bakken og Ragni Bakken Berntsen er kraftig medskyldige i en av Sunndals største idrettsprestasjoner gjennom tidene. Her er deres versjon av hva som skjedde i Norway Cup.

ARILD DYRKORN

SUNNDAL: Ei uke har gått. Ekebergsletta er ryddet og har blitt returnert til turgåerne. Et jentelag, et småjentelag og alle de andre sunndalingene som var på Norway Cup har fått sovet ut.

Det begynner å synke inn nå, at Sunndals jenter og småjenter faktisk har vunnet verdens største fotballturnering. Trolig turneringa med høyest nivå i Norden, for jentefotball.

Pokalene har funnet sin hylleplass i klubbhuset. Medaljene henger på jenteterommene. Vi møter Ragni Bakken Berntsen, som er kaptein for Sunndals jenter, og pappa Jo Bakken, som har trent datterens lag siden hun var fem år.

- Der er jo kjekt å ha han der. Men fotball er så artig at jeg hadde spilt uansett, sier Ragni og later særdeles overbevisende.

Hun fikk 200 gratulasjonsmeldinger det første døgnet etter finaleseieren. Det tikk inn en del på pappa Jo sin telefon også.

LANGVARIG. Laget var i Oslo i åtte dager.

- Var det ikke slitsomt? Vanskelig å holde fokus?

- Vi bodde på Vålerenga skole, som ligger et stykke unna. Var der forholdsvis mye mellom kampene, fokuserte på å spise riktig, få nok søvn og ikke være for mye oppe på Ekeberg, forteller trenerpappaen.

For det tar på å være i folkefylde dager etter dag.

- Men var det ikke kjedelig å være på skolen?

- Vi hadde ikke så mye tid til overs egentlig. Vi fikk med oss kampene til lagene vi kjente. Og kikket på motstanderne, forteller Ragni.

- Byturer og shopping var ikke prioritert, sier Jo klart.

Litt skravling og fnising fra campingsengene ut i de små timer hører med. Men jo lenger Sunndal kom i turneringen, jo mer innså jentene at de trengte nok søvn.

- Det ble enklere og enklere å passe på jentene, for å si det sånn, sier Jo.

De som hadde mulighet tok ei natt hos slekt eller venner i Oslo, for å ligge litt bedre og få skikkelig ro.

HJELPEREN JØRUND. Jo og Ragni snakker mye om Jørund Svensli, som er trener for damelaget og spilleutvikler. Han var med hele veien, sammen Jon Helge Sæther og Jo, som trener jentelaget.

- Jentene fulgte Jørunds ordre til punkt og prikke, sier

SATSER: Ragni er villig til å strekke seg langt for fotballen.

Jo fornøyd.

Han og Ragni er enige om at det er Jørund som har fått jentelaget til å blomstre i år.

- Jørund har lagt vekt på å få inn en spilleidé. Jentene har full tillit til han, og det kom tydelig frem i Norway Cup, sier Jo. For hver kamp ble det holdt spillermøte der han gikk grundig igjennom opplegget.

Jørund trodde en kvartfinale ville være det maksimale for jentene.

- «Da vi når finalen skal vi...» spøkte vi jentene, forteller Ragni.

Da det virkelig begynte å bli alvor, forenklet Jørund taktikkpraten. For spillerne var nervøse og følte seg tunge før semifinalen.

- Det hadde vært mye surere å tape semifinalen og få bronse, enn å tape finalen og få sølv.

- Da la Jørund bare frem et enkelt ark med et stort smilefjes, og ordene «nyt øyeblikket», forteller Jo.

Både kvartfinalen og semifinalen ble kamper som kunne rippet begge veier.

- Skjold, som vi møtte i semifinalen, var fysisk sterkere enn oss, hadde tre overårige spillere men var svakere teknisk. De spilte skyt-og-spring-fotball som gjorde det vanskelig for oss å få roa ned og spille vårt spill.

Men så gjorde keeper Anni-ken Sjøseth en kjemperedning. Vi jobba, jobba, jobba og var veldig innstilte på å vinne. Jeg synes det ble en fortjent 1-0-seier, sier Ragni.

FINALE. Det høres ut som Jo, Ragni og alle de andre ikke var like nervøse for finalen. Det var bare en kamp igjen. Gi alt, så fikk det bli som det ville.

- Vi diskuterte om det var riktig å reise opp i det slit-somme kaoset og se småjentefinalen. Men kom fram til at dette var noe enestående som vi ikke kunne gå glipp av, sier Jo.

Jentelaget tok plass på tribunen, heiet. Og fikk nærkontakt med sunndalssupporterne.

- Vi følte oss sikre på at småjentene ville bite fra seg, sier Jo.

Og han fikk rett. De klarte uavgjort etter ekstraomganger. Delt finaleseier med Mathare United. Gjett om det var inspirerende.

- Vi kunne jo ikke gjøre det dårligere enn dem, var innstillinga.

Jentelaget returnerte til Vålerenga skole for å spise og slappe av. Så kom finalen. Ragnis viktigste kamp siden hun begynte å sparke ball som

femåring.

- Hvis vi tapte skulle vi gratulere dem, hvis vi vant skulle vi feire. Det var innstillinga, forteller lagkapteinen.

Jørund holdt ikke noe detaljert spillermøte. Fokusererte på å roe ned spillerne.

- Han tok frem et diktsitat, forteller Jo.

«Hvis vi prøver på det umulige kan vi klare det mulige.»

Det irriterer Jo litt at han ikke kommer på hvem som skrev diktet.

- Men det er ikke noe poeng hvem som sa det først. Det som betyr noe er at Jørund sa det der og da.

VANSKELIG START. Likevel gikk det tungt i første del av finalen. Jentene følte at motstanderne var bedre.

- Det er visst vanlig at lag fra små plasser bruker litt tid på å komme inn i kampen, forteller Jo.

De er jo ikke vant til så tøff matching. Fløya stilte med tre landslagsspillere, deriblant keeperen.

Men så, i det 22. minutt fikk Sunndal sin første sjanse - og Ragni scoret.

- Det er ikke hver dag man scorer det første finalemålet i verdens største fotballturnering, smiler hun stolt.

Å gå til pause med ledelse gir et psykisk overtak. Tre minutter etter hvilen fikk Sunndal fri-spark, i Karos innøvd posisjon. Hun dundra til fra 30 meter, over hele feltet og rett i mål. Jubel!

- TV2-kommentatoren sa hun

var heldig, men hun scoret jo på det innøvd sparket fire ganger i turneringa. Og landslagskeeperen greide ikke å ta den. Da er det ikke flaks, sier Ragni.

Noen minutter senere la Vilde Veiset på til 3-0. Tre mål på ti spilleminutter!

- To gull, to gull, ropte tilskuerne på slutten av kampen.

Rundt 300 sunndalinger. Det er ikke ofte så mange heier hjemme på Sande stadion. Det er nesten ufattelig at så mange møtte opp på Ekeberg.

Jørund ropte at jentene måtte beholde konsentrasjonen.

Og det holdt hele veien inn. Ekstase!

- Det var sykt. Enormt, sier Ragni.

- Hva var den beste enkeltprestasjonen?

Det blir stille. Jo og Ragni tenker bare på laget som en enhet. Det kollektive. Styrken gjennom samhold.

Noen ble henta inn for å pratere med Mini Jacobsen på direkten. Andre ble intervjuet av opp

HJEMREISE. Noen foreldre kjørte hjemover i privatbiler. Pratet intenst i mobilen. Forberedte fest.

- Ragni ville ikke sitte på med meg. Hun måtte bare være sammen med laget på bussen, ler Jo.

Den ene bussen subbet i bakken. Den andre stoppet fullstendig. Motorhavari. Men tilfeldigvis var to busser fra samme selskap i nærheten, på vei nedover mot Oslo. Det var bare å bytte.

- Det var rolig i bussen. Det fleste satt og trakk på telefonen, forteller Ragni.

Men ved Oppdal våkna de til. Det kom hint, og ryktene begynte å gå blant jentene. De våknet til liv igjen. På med gulltrøyene og fram med pokalene.

- Så ble vi vinket inn av politiet på Hoel. Sett dere ned og ta på beltet, ble det ropt gjennom bussen.

Men noen skjønte greia. Blålysene kom på og seiersturen ned mot Sunndalsøra ble fantastisk. Forbi stadig flere og stadig større plakater langs veien som hyllet de to superlagene.

- Vi følte oss som kjendiser, sier Ragni.

Hundrevis ventet på Øratorget, midt på svarte lørdagsnatter. «We are the Champions» dundret ut når to sjokkerte jentelag kom ut av bussene.

- Venner, foreldre, skolelærere. Alle var der for oss, minnes Ragni storyd.

Hun fatter ikke hvordan så mange hadde fått vite om det som skulle skje. Men sms og

FAKTA

- Jo vil gjerne ha med en stor takk til teamet rundt jentelaget:
- Dametrener og spillerutvikler Jørund Svensli
- Trenerne Jon Helge Sæther, Terje Brusethaug og Edmund Kammen
- Oppmann Ulf Tundal
- Materialforvalter Øyvind Gjengstø